

Lelkészi levél
a Rottenburg-Stuttgarti egyházmegye plébániáihoz
a koronavírus-járványról

Az év 25. vasárnapja: 2020. szeptember 20.

Dr. Gebhard Fürst püspök

Az Istenben vetett hit a koronavírus alatt

Kedves testvéreim!

Egy héttel a vakáció vége és az iskolakezdés után szeretnék ma hozzátok szólni.

A koronavírus válsága továbbra is szorongat bennünket, és komoly hatással van mindennapjainkra. Ez év márciusa óta világszerte mindenkit súlyosan érinti a járvány. Mindannyian nagy áldozatokat kell hoznunk napjainkban. Le kell mondanunk szeretett tevékenységeinkről, át kell alakítanunk hétköznapijainkat, meg kell változtatnunk életvitelünket, szigorú korlátozásokat kell betartanunk templomba járás és istentiszteletek során.

Visszatekintve mindenekelőtt szeretném kifejezni hálás köszönetemet nektek, kedves testvéreim. A legtöbb ember az elmúlt időszakban igen

felelősségteljesen viselkedett, így egyházmegyénkben is. Így minden testi és lelki terhelés ellenére viszonylag jól átértük a súlyos válságot a más országokban tapasztalható helyzetekhez képest. Ám a nehéz időknek még nincs vége.

A koronavírus által oly súlyosan érintett hétköznapiak közös átélése mindannyiunk számára megmutatja, mennyire fontos az együttlét. A higiéniai okokból szükséges távolságtartás mindeddig *nem* vezetett oda, hogy *emberként is eltávolodjunk egymástól*. Épp ellenkezőleg: Az embertársaink helyzeteire és igényeire való odafigyelés, sorsuk iránti aggodalom és a kölcsönös segíteni akarás sok helyen megnövekedett. A higiéniai okokból bevezetett távolságtartás gyakran közelebb vitte egymáshoz az embereket. A súlyosan beteg és haldokló embertársaink fájdalmas tapasztalatai mindannyiunkat mélyen megráztak. Jóistennek hála, a rokonok, gondozók, orvosok és barátok, de egyházi dolgozók is, például lelkészek, diakónusok, lelkipásztori és közösségi tisztviselők és különösen sok önkéntes keresztény gondoskodott a rászoruló emberekről. Amit a kölcsönös támogatás ötletességében láttam, hallottam és tapasztaltam, vigaszt és reményt adott számomra minden szenvedés ellenére. Az egyház az elkötelezett helyiek révén végig az emberek mellett állt.

Kedves testvéreim! A koronavírus hatásait látva *sok hívő nehéz szívvel kérdi: Miért kellett mindennek így történnie?* Elfelejtette Isten teremtését, elfelejtette teremtményeit, minket, embereket?

Kedves hittestvéreim! Nem könnyű megválaszolni ezeket a sürgető kérdéseket. De segítségünkre jöhet a szentírás. A Biblia szinte

mindenütt az emberek Istennel való tapasztalatait hirdeti. Ezekben a történetekben nemcsak a boldogság és az üdvösség, hanem a nyomor és a boldogtalanság is jelen van mindenütt. Háború és viszály, kétségbeesés és tehetetlenség jelenik meg, az ember fájdalmas tapasztalata, hogy távol került Istentől. De a bibliai történetek a következőkről is tanúskodnak: Bármi történjék, az ember nem mondta le Istennel való kapcsolatáról.

Nem utolsósorban Jézus Istenhez való közelsége, majd a tőle való eltávolodása lehet ránk megrázó hatással. A názáreti Jézus, a jó és igazságos, teljes erővel éli meg az Istentől való eltávolodás pillanatait passiója során és a kereszten. Szenvedése bizonyára nem büntetés volt. Felkiáltása a keresztre feszítés alatt nem a semmibe szól. **Azt kérdi ISTENTŐL: „Miért hagytál el ENGEM?“** Legnagyobb szenvedése során sem adja fel Istenhez való viszonyát. – Tudjuk, mi történt: Feltámadás, új élet ...

Kedves testvéreim! Legyen példaképünk a názáreti Jézust, Bibliában szereplő emberek, akik a bajba sem fordulnak el Istentől.

Annak ellenére, hogy nem értjük, miért kellett megtörténnie mindannak, amit átélünk, amit tapasztalunk, maradjunk továbbra is kapcsolatban Istennel.

Ne adjuk fel az Istenhez fűződő viszonyunkat! Forduljunk Istenhez fájdalmainkkal talán szemrehányó tapasztalatainkkal. ***Az ima felemel bennünket!***

Különösen az Ószövetség zsoltárainak, imádságos énekeinek olvasás során tapasztalhatjuk meg, hogy köszöntik, dicsérik, kérdezik a mélyen hívők Istent, de vádolják is, ha úgy élik meg, eltávolodtak tőle. *A zsoltár az ima iskolája a nagy szükségben.* A bibliai emberekhez hasonlóan nekünk sem szabad feladni az Istenhez fűző élő kapcsolatot; őrizzük meg azáltal, hogy nem felejtjük el Istent, hogy Istenhez szólunk, imádkozunk.

Van még egy további dimenziója az Istennel való kapcsolatunk megőrzésének. Nem veszíthetjük el a hozzá fűző kapcsolatot, ha másokkal éreztetjük közelségünket, és nem hagyjuk őket egyedül. Ahol a felebarátaim általam és szeretetteljes cselekedeteimen keresztül tapasztalják Isten gyógyító közelségét, ott Isten mindig jelen lesz. Ily módon Isten tanúi leszünk cselekedeteinkben és felebarátaink szeretetében.

Honnan merítsünk erőt felebarátaink szeretetére és önzetlen segítségükre? Ez az erő az Istenhez fűző, imában rejlő élő kapcsolatunkból fakad. De ugyanakkor az eucharisztia ünnepéből is erőt meríthetünk!

Kedves testvéreim, egyházunk példátlanul nehéz időket él át. Egyházi gyülekezeteink és találkozásaink különösen megszenvedik ezeket az időket. Különösen vonatkozik ez a vasárnapi eucharisztia ünnepére. A mai napig csak korlátozott számú hívővel és nehéz körülmények között ünnepelhetünk. Örülök, hogy ti, kedves testvéreim, eljöttök ma megünnepelni a vasárnapi szentmisét. Így tesztek tanúbizonyságot hitetekről. Egyházunkba vetett hitetekről. Az eucharisztia ünnepe nem akármilyen összegyűlés. És egyben eltér a többi istentisztelettől,

bármennyire is fontosak legyenek azok. Csak Isten Igéjének ünnepét említem úrvacsora vételével. – Az eucharishtiában, a szentmisében Jézus Krisztus halálát és feltámadását ünnepeljük. Az Isten által kezdeményezett, szent gyülekezés: liturgikus ünnepség a szent jelében. Benne válik jelenvalóvá Isten irántunk való szeretete. E ünnep különösen a názáreti Jézus irántunk tanúsított odaadó szeretetének szentségi ünnepe. Megünneplése során mindnyájunkat, hívőket itt és ma befogad az élő, cselekvő Krisztus.

Ezért, kedves testvéreim, örülök és hálás vagyok, hogy Isten népeként Jézus emlékét ünnepeljük. Belőle merítünk erőt, hogy Jézus szellemében *segítsünk minden szenvedőn ezen nehéz időkben.*

Miért jutottam el ma erre a pontra a mai levélben?

Kedves testvéreim, attól tartok, hogy egyházunkban a jelenlegi világjárvány idején az eucharisztia mély rejtélye elenyészhet vagy akár el is tűnhet. Azok, akik semmibe veszik az Eucharishtiát, elveszítik vele az életet adó kapcsolatot. Vigyázzunk hát arra, hogy ne pazaroljuk el hitünk és egyházunk, sőt vallási és személyes cselekedeteink eucharisztikus forrását, különösen ezekben a nehéz időkben.

Ha elveszítjük az Eucharishtiát, akkor *a szeretethez szükséges erőnk legfőbb forrását veszítjük el.*¹ Hisz az eucharisztia ünnepén Jézus

¹ A Szent Liturgiáról szóló, ünnepélyesen kihirdetett konstitúciójában a második Vatikáni Zsinat a következőket tanítja: A liturgia, az Eucharisztia **minden egyházi tevékenység eredete, középpontja és egyben célja.** (vö. Sacrosanctum concilium 10. cikk, Lumen Gentium 11. cikk)

Krisztus lelke elevenedik meg közöttünk. Krisztus arra sarkall bennünket, hogy szellemében úgy szeressük *felebarátunkat, mint önmagunkat, és ma úgy szeressük őt, mint Jézus szerette az embereket.*

Legyetek áldottak!

Rottenburg, a Szent Kereszt magasztalásának ünnepén
2020. szeptember 14.

Dr. Gebhard Fürst püspök

PC/CoV19BB: Szavak: 1.096; Z.o.L 6.351; z.m.L 7.439